

Slovinci!

Ne udajmo se!!

Živio!!!

Slavjani!

Zjedinito se!!

Živio!!!

JURI S PUŠO.

Dolgočasen list — za Lahone, Nemškutarje i druge nerodne ljudi.

Strela udri iz višine — Izdajalec domovine! — —

JURI S PUŠO zabavlja vsako drugo in zadnjo nedeljo v mesecu. — Ako bi utegnola Policija kako število konfiscirati, — pa saj imamo tiskovno svobodo!

JURI S PUŠO velja veliko, ali pošiljamo ga po vsi avstrijski deželi le za malo denarjev, i sicer celo leto za 1 f. 20 kr, 6 mesecev za 60 i četr leta za 30 kr.

JURI S PUŠO se dobiva v Trstu: pri knjigarju Münstru, in v tobakarni nasproti c. kr. pošte. — Za 5 kr. ga lahko vsakdo, še Lahon! — v žep vatkne

Zurka in frak.

Tam na voglju neke hiše
Zurka, frak se srečata;
„Frak“ jo dalej moško briše,
Komaj se pogledata.

Zurka pa za frakom steče
In pocuka ga za rep,
Da se revež opoteče,
Kakor starček ves že slep.

Trdo ga za vratom prime
In potrka ž njim ob zid,
Fraka vsa prevzetnost mine,
Strah mu vzame skoraj vid.

Frak mrtvaški znoj oblija
In se trese, kakor list,
Zurka huje ga prsvija,
Bled prihaja švabski „mist“.

„V kateri bitvi ti je vzela
Krogla del trebuha preč?
Al zadela te je strela?
Ali ranil te je meč?“

„Al' je rija trebuh ti sned'la,
Da vse čeva zgubil si?
Tak povej mi rada b' vedla,
Kaj življenje jemlje ti?“

„Al' te tlači švabska lakot,
Da tako si bled in suh,
Da imaš tak slabi repek,
Si branit ne moreš muh?“

„Pa naj bo že, kakor hoče,
Voz ti plačam, pojd domu!
Tu pri nas je pač prevroče,
Boš prelih preveč potu!“

„Ali če pri nas pogineš,
Kdo te nek' pokopal bo?
Drugi ne, če rank frakineš
Kanil záte bi solzo.“

Frak se strese, milo prosi:
„Pusti mi živeti še!
Naj me vaša zemlja nosi,
Dokler krč ne zgrabi me!“

Zurka pa ne sluša tega,
V roke ga beričem da,
Da po „šub“ se ta potéga
Na — Svabinsko odpelja.

Franjo M.

„Progressu.“

Mišliš da Te več ne bo tlačila
Slovenska mora?
Ker je vlada privolila
V prestavo Zora!
Ma sarà tutto lo stesso,
Caro il mio „Progresso“!

Lahom.

Zakaj nas potaljaniti želite?
Da vam pleme okrepimo.
Zakaj nas z lepa i grda vi lovite?
Da vam seme požlahtnimo.
Zadosti ste doslej nam ukradli — ičev,
Ne damo več vam dečkov ne dekličev.

Poslali smo mnogim č. gospodom „ZARJO“ na ogled. Prosimo, kdor se misli naročiti, naj pošlje naročnino do prih. četrčka, ker v prihodnje bomo napravljali le toliko tiskov, kolikor bo naročnikov. — Naročnina naj se pošilja pod napisom: „G. H. Martelanec, vrednik v Trstu.“

Žedmann.

Mizantrop sem, to se bere,
Kodar so slovanska tla:
Od Atene do Abdere
Je le nekaj ur hodá.

Maherlekes.

'Z Mletca tečem do Ljubljane,
Nepokojnega duhá;
Istina je: nor postane,
Kdor se z norimi peča.

Klunovič.

Ves svet bi sleparil,
Sem vaju takó;
Sem brate prevaril,
Zdaj čičam mehkó.

Šekon.

So pisani gadje in norci,
I pisani bodo na vek;
So šimelni, prami in švorci,
A ni ne vsakteri konj-šek.

Turniček.

Poprovič, oh čuj, preljubi,
Kdor popotva, ni na zgubi!
Hodim s kratkim nosom kam,
Vrnem se s predolgem dam!

Krepir.

Jaz razločim prav za pravo
Mene in govornike:
Demosten je imel glavo,
Jaz pa še jezika ne.

* *

Sršen: Osa, ali veš kaj novega?

Osa: Vem! Ni dolgo tega, kar je dr. Kosta pri ljubljanski deželni sodnji tožbo zoper nekega Hrvata, ki je slab plačevalec, v imenu nekega ljubljanskega trgovca, kakor „Tagbl.“ piše, v nemškem jeziku izročil. Hrvat pa neki ni nemške tožbe sprejeti hotel, temveč zapisal je na zadnji strani, naj ga ljubljanski nemškutarji tožijo v hrvaškem ali slovenskem ne pa v nemškem jeziku, ker njega ni volja nemščine učiti se zaradi nemškutarjev ljubljanskih.

Sršen. Slišal sem tudi jaz vže o tem pripovedovati. Dr. Kosta je po takem dobil od Hrvata eno pod nos, katero je popolnoma zaslužil. Ali jaz sem tudi čul, da se je dotični Hrvat v Ljubljano namenil, da bi tam vse dragocene, krokodilske solze, ktere „Laib. Tagbl.“ zbog nemške tožbe dr. Koste pretaka, v pripravno posodico polovil ter jih v zagrebški muzeum odnesel, da bi se tam *ad perpetuam rei memoriam* skrbno hranile in občudovale.

* *

Nove zvezde se utrinjajo!

Ko se je unidan v mnogih časnikah bralo: zvezde se bodo utrinjale, šel je slavno znani lažnjivi zvezdogledec, ki je pol tič pol miš po imenu, t. j. prva polovica slovenska druga pa nemška, v gostilnico, da bode tamkaj bolj zvezde gledal; pa kaj se zgodi Korličku? Po „Kothgassi“ naprej koraka, kar se že zvezda utrne, ter ga tako na glavo trkne, da mu pri tej priči — očali na tla padejo i se revše sem ter tje maja, kakor drevo v viharju; zakaj blisk zvezdnega utrinka ga je slepil. K sreči kmetič zraven pride in „gospod človeka“ malo potrese, da se pokrepča —, pa tudi očali mu pobere —; al žali Bog, razbiti so, i „Tagblat“ je oči zgubil. — Zdaj zagleda kmetič, da ima možiček tudi grablje v roki i spozna komu je pomagal, pa prepozno je. Prekriža se kakor pred h..... i pobegne, ter zamrmra prrrrklete grablje! Korliček pa se domu pobere, zakaj utrinjanje zvezd — njemu ni po vsči.

Zvezda pa, ki je zvezdogledec tako omamila, bila je — kmečka roka, ki je njemu za komat segla, potem pa kakor kafa zginila.

2 Mir. Planinski.

Ostra kazen.

V Ljubljani je bil nek hotschevovski rak tožen, da je barbarske Slovence s svojimi vladnimi in uradnimi kleščami premalo ščipal. Če bi bili „barbarski“ Slovenci molčali, mu se ne bi bilo nič žalega zgodilo; ker so pa tudi oni nekoliko besed zoper njega spregovorili, je ubogega raka ostra kazen zadela — obsojen i pahnen je bil v še večo vodo. Vsled tega se vsi raki napenjajo, kolikor morejo, da jim bi se ne očitati moglo, da barbarske Slovence premalo ščipljejo, stiskajo i tlačijo. — „Tagblat“ je vsled tega *in excelsis*. Perutnice mu je uže starim Rimljanom znani mojster v letanji — Ikar posodil. Nakacáne so z voskom nemškega biriško-birokratičnega liberalizma. Toda zdaj uže toplo sonce prave svobode vshaja i „Tagblattu“ *in excelsis* — slabo prihaja.

* *

Miroljubni „Laib. Tagbl.“ kara svoje ustavoljubneže, da premalo rogovilijo zoper Slovence ter v tumpasti nemarnosti vse dobro za svojo stranko le od vlade pričakujejo. Delati — pravi — je treba i z lastno eneržijo vlado primorati, da bi vselej le tako plesala, kakor jej „Tagblatarji“ godejo. — S tako grdo nemarnostjo, katero „Tagbl.“ svojim ljubljencem očita, so se veliko bolj Slovenci pregrešili, ki so se po svojih oportunistkih poslancih strupeni nemški nadvladi na milost i nemilost izročili i si zdaj še političnega dnevnika ustvariti nečejo, ker v idiličnem miru pričakujejo, da jim bode nemško i nemškutarško, magjaronsko i lahonsko trnje grozdje ravnopravnosti narodne rodilo, če le par „tehtnih“ besed na desno i na levo spregovoré. Simplicitas ta bogme ni beata. — Kar se pa naših ljubeznjivih „Tagblatarjev“ tiče, jim „Juri s pušo“ kar naravnost v oči govori: naj muštrajo sami sebe i svojo vlado kakor i kolikor jim drago, vendar ne bodo obvarovati mogli, da se ne bi led lažnjivega nemškega liberalizma tajal pred solncem prave svobode.

* *

Oznanila i razjasnila.

Podpisani dajem na znanje, da vera i narodnost Slovana nista v nobeni nevarnosti. *Brezverski nemški liberalizem.*

Hudobni jeziki kvasijo, da jaz „Brenclja“ sovražim. To je nesramna laž. „Brencelj“ mi se je prikupil, torej ga goreče ljubim, dasiravno mi ta ljubeznjiva živalica miru ne da, kader Slovincem iz same goreče ljubezni, kjer koli mogoče, mreže nastavljam. *Pajk.*

Slovenci! Vaš jezik je v šole in uradnije vpeljan. Nikar torej ne verjemite lažnjivim zapeljivcem, ki vas slepijo, ko da bi se jeziku vašemu še kje pravica kratila. *Okrožnica.*

Pazite Kranjci i Slovenci sploh, i nikar se ne dajte zapeljati slovenskim časopisom, ki me pikajo i grizejo dan za dnevom. Saj veste, da je tisto sadje najbolje, kterege se ose loté. Iz samega čistega miro- i rodoljubja sem „Laib. Tagbl.“ ustvaril; iz samega čistega miro- i rodoljubja sem si v beli Ljubljani večidel iz samih Slovencev „nemško“ gardo napravil, katero zdaj ščujem zoper Slovence brate; i tudi na Jančce sem šel s to nemško (!) gardo med trde slovenske hribovce le zato veter sejat, da bi miroljubje žel. Tudi za svobodo cerkve živim i gorim. V srce me boli, ko vidim, da neki rogovileži k narodnim in ustavnim še cerkvene zdražbe pridevajo i pospešujejo; v srce me boli, ko celó dunajski „Volksfreund“ le tiste duhovne „ehrwürdige priester“ imenuje, ki se narodu svojemu izneverijo, vse druge pa zaničuje i zametuje. To kaj hudo dé mojemu toliko miroljubnemu srcu. Zatorej Slovenci, nikar ne poslušajte svojih lažnjivih časopisov, temveč zaupajte človeku, ki je od pete do glave poln miro-, rodo- i resnicoljubja, zaupajte svojemu najboljemu prijatelju *Karolušu Dežmanu.*

Ljubeznjive ovčice! Slišal sem, da se dobé tako peklensko hudobni ljudje, ki čenčajo, da vas jaz ne ljubim, ampak da vas zalezujem i vam celo po življenji strežem. Ki tako govore, ti so sami nesramni lažnjivci, zapeljivci in ostudni častilakomniki. — Preljubeznjive ovčice! nikar jih ne poslušajte i nikar se ne ogibajte svojega odkritosrčnega, najboljšega prijatelja *Vouka.*

* *

Srěno kesanje turnarjevo.

Moj Bog! jaz se kesam iz celega srca, na vse turnarske pajdaše, meni ni žal, ker sem podplate zgubil, i po hrbtu dobil — ampak, meni je žal za to, ker sem naj večega svojega dobrotnika „slovenca“ hotel razžaliti. Obečam rajši trpeti i stokrat umreti, nego več na „Jančce“ i „Vevče“ hoditi, tedaj bodi Slovenec moj, in jaz bom tvoj — Amen. *Bičekov.*

Pavliha i Štempihar.

Pavliha: Bral sem, da bodo ravnatelji s preparandijami sklenjenih glavnih šol po 1200 do 1800 gl., a glavni učitelji po 1000 do 1200 gl. letne plače imeli, vrh tega pa še vsakih pet let 100 gl. poboljška i na Dunaji i v Trstu po 300 i 150 gl. za stanovanje. Oče Štempihar! kaj niso to lepi denarci?

Štempihar: To bi vse prav bilo. Ker se je osrečevanje Avstrije zdaj s tem pričelo, da se političnim, sodnijskim i davkarskim uradnikom i služabnikom, kakor tudi oficirjem letne plače povišujejo, zakaj se ne bi tudi novim brezverskim šolskim gosposkam in učiteljem poviševale. Toda jaz vprašam: kdaj se tudi nam ubogim trpinom naš tužni stan polajša?

Pavliha: Ne bojte se, oče Štempihar, tudi vam se plača poviša, se ve da v drugem pomenu, kajti denar za povišane gaže i nove šolske gosposke bo zdaj tako malo iz oblakov padal, ko v nekdanjih Bachovih časih.

Štempihar: O tristo medvedov! s takim polajšanjem me pa nikar ne tolaži, da ti reber ne polomim.

* *

Mati Slava (poje): Napred, napred hajd Slovane iz duboke tmine! Danek nama beli svane, sva opakost mine.

Isterski Slovan se prebudi, toda samo toliko, da Lahonu peto poljubi, ktera ga gazi. Zdaj se pa čudi, kako to, da nima v poreškem deželnem zboru ni enega poslanca, ktereга bi smel svojega imenovati? —

* *

Sova: Kaj misliš ti Čuk, zakaj je neki sedanja dunajska, na pol avstrijska vlada poprejšnje okrajne „predstojnike“ v okrajne „glavarje“ spremenila?

Čuk: Večina cislajtancev je slovenska, torej divja i barbarska; od divjakov pa se nikjer ne bere, da bi imeli predstojnike, ampak le — glavarje (häuptlinge) ergo —

* *

Uradnikom slovenskim.

Slovenija: Delajte si prijatelje z dualističnim mamonom, da kader dualizem — kteremu vže klenka — po vse obnemaga, vas sprejmejo v federalistična prebivališča.

Pajk
Hočevar
Bratič
Sirk

Slovenija: Poprašajte nekdanje Bachove uradnike na Hrvaškem i na Ogerskem, kaj je bolje.

* *

Dvojna mera.

Landkaplan. To se pa menda vendar ne vjema s pravo svobodo, da so nedavno nemškutarji i c. k. uradniki i sodniki toliko krika i vika delali, kakor da bi se svet podiral, ko so Slovenci v Ljubljani nekemu turnarčku želod od klobuka porezali i hlapcu, ki je bil z gnojnimi vilami nad nje priteknel, košček omajenega zoba odbiščili. Zdaj pak, ko sta hotela dva dijaka slovenski oklic zarad neudeležitve pri celjskem shodu — oklic, ktereга je tudi okrajno glavarstvo celjsko med ljudstvo razglašalo — v Šoštanji (na Štajerskem) na zid pilepiti; jeli so, kakor je znano, tamošnji nemškutarji tako nevsmiljeno po njih mahati in obleko silovito ž njih trgati, da sta reveža bosonoga, gologlava i vsa razdrapana komaj živa pete odnesla. C. k. sodnijski predstojnik je poleg stal i — mirno gledal ta visoki nemškutarški „kulturzustand“. Blagorodni gospod c. k. davkarski kontrolor se je pa tudi sam lastnoročno ekscesa udeležil i najprvi po Slovencih udrihati pomagal. — Ako primerimo en dogodek z drugim in obnašanje c. k. uradov tu i tam — ni li ta dvojna mera i vaga očitni dokaz, da imajo zdaj vladajoči nemškutarji Slovenca res „als ein — thier im deutschen jagdrevier“?

Tagblattov „Ehrwürdiger“. To ni tako. Vi ste prenapet Slovenec in teh reči ne umejete, ker nimate še zapopadke prave svobode. Nikar se torej ne čudite dvojni meri in vagi, ampak verujte mi, da vse to dela eden in ravno tisti duh, duh „svobode“, ki deli Slovincu i Nemcu kakor hoče. — Rad bi vam še veliko take modrosti povedal, ali — zdaj me še ne um . . .

Landkaplan. Nikar se ne trudite, gospod! imam vže zadosti.

Slavno vredništvo „Tagblata“!

Jest tud gottverfluchte Slovence liberalno preganjal, tschitalence sekiral i fizitiral, taborske plakate trgal, da me krempelje' bolel' — zakaj tedaj le ljubljanskega Pajka hvalit, mene pa nič? Na to vprašanje antverha pričakuje

srditi Koreninski Paša.

Črnomelj, v tretjem letu mojega liberalnega pašovanja.

* *

Bolje turnarje tepsti, nego novine izdajati!

Pomiloščeni ježiški fantje českim še sedečim novinarjam.

Ti okrajni predstojniki si toliko prizadevajo, da ne bi bili deklarantje izvoljeni — pa vse zastonj; nazadnje bodo še sami Kollerju deklaracijo predložili i na njo prisegli.

Čeh, volilec deklarantov.

Nikdar ne bom pozabil
Biriča ljubega,
Ki vedno mi je vabil
K sodniku pojdiva.

Slovenski narod.

Zdi se, da državni pravdnik v Celji paragrafe vrlo ljubi, drugače bi ne bil vrednika „Slov. naroda“ na — štirinajst paragrafov tožil.

Po slabi tovaršiji rada glava boli.

Dežman s celjskega zbora ustavoljubnežev pridsedši.

Pili smo i jeli,
Dobro se imeli!

Giskra iz Slavikovic pridsedši.

* *

Dr. Ovčar, kakor ga piše „Brencelj“, ima prao poredno kuharco, in ta kuharca kupi nekega dne črešenj od neke žene z Jančega. Gospodek sladko pozoblje črešnje, pa gledi spaka, — koj je začelo klati ga po črevih. Gospodek pošlje po dr. Kesmaherja, ki koj pride, z glavo zmaje, sebi na peto pogleda pa pravi, da klanje po črevih ne bo drugače prešlo, da gré bolnik na Janče, ondi gori naprosi kmeta, da ga zapodi, da bo potem na vso moč tekle nazaj doli. Hudo je to hudo, pa kaj se hoče. Da bo bolje šlo, vzal bo bolnik enega turnarja za inštruktorja, ki mu bo kazal, kako se naj hitreje teče. — Če kaj izvem, gotovo poročim.

* *

Navadni govor g. Seidl-na.

Dragi moji! tukaj zbrani,
Ki ste prišli od vsih strani
Prosim za odpust Vas zdaj,
Ker ne znam govorit Vam kaj.
(Ploskanje — bravo! — bravo! Seidl.)

Lipov štor.

* *

Nekomu, ki ga posebno rad imam.

Ti ki si rodil se na Slovenskem
In pohajal nekaj časa v Nemškem
Ter odpadnik strašen nam postal,
Al ne misliš, de Te lahko strela
Bi koj z jasnega neba zadela,
Da bi temu svetu slovo dal. —
Bolj bi bilo, saj bi kruh prihranil,
Ki ga vživaš med Slovenci. —
Ti povem: če skor' ne boš se zdramil,
Boš za plotom ležal z Nemci.

Lipov štor.

* *

Nekaj pušic g. Brandstetterju!

Zdaj ko so Nemci Te siti, lovil bi rad kmete slovenske
Dragi! ves trud je zastonj, znani lisjak si že vsem. —

Hitro res hitro živiš, zato si tak majhne postave,
Tvoja pogumnost na nič spravila skoro Te bo. —

Tvoji govori so kakor neslana jedila slušalcem,
Logike pojd se učit, Švefel ni parlamentar'n. —

Lipov štor.

* *

„Tagblatt“ mami Slovenca s sreberniki.

Moj sin!

Če hočeš, da ti se bo dobro godilo,
Od Nemcev želiš li obilno plačilo,
Pust' narodno pravo i narodni duh,
Ter bodi podložen nam — liberaluh.

ETIMOLOGIJA.

Blagotinšek-Kaiserfeld sin Slovenije majke, a Germaniji podtaknen. Kakor je uže star, vendar še vedno svinčene podplate nosi; revež, Moric! malo da nisem rekel norec.

Blato, s kojim so tržaški izobraženci slovenske plakate ognjusili, ne dà se etimologično razlagati. Tisto besedo v vsih Preširnovih spisih samo enkrat najdeš.

Dežman = **de Schmarn** je v Celju báje kakor slovenski kuhar nemški š m o r n kuhal, lepe ti slike, ha! ha!

Dežman (že spet?) je možiček z dežico masla nemške kulture.

Dežman (eto ti ga spet!) slovenska psovka, slov. *Schimpfwort*, brez vsake korenike — v národu.

Dežman (kaj še zmerom!) imé zagriznenega psa v ljubljanski okolici, korenika kakor zgoraj.

Eibisfeld je polje, na kojem raste a j b i š t é, zdravilo ki ne pomaga i ne škodi, kakor svetega Blaža blagoslov.

Gorizia čisto laška al furlanska beseda; zato so Taljani hudi da so jo v Goertz ponemčili. G o r i c a — norica! kaj se ne bojiš, da te slovenske gore, ki nate gledajo, zasujejo?

Sisek. Siska sta dva, iz enega židje i drugi trgovci novce sisajo; v drugem si bodo Hrvatje neodvisen časopis osnovali, da se zopet narodnega duha nasisajo.

Svoboda je v Avstriji vsacemu zagotovljena — na papirji. *Sonst hat es weiter keinen Zweck.* To je da! —

Svoboda se zove tudi nemški vrednik veliko-nemške Tagesposte v Graecu.

*„O Tagespost o Tagespost
Wie consequent sind Deine Blätter!“*

Danes, govore o celjskem shodu, raduješ se, da bodo tam štirski Nemci i Slovenci združeni taborovali; jutrej pa Slovence psuješ, da bi blamažo, kojo so si Tvoji privrženci nakopali, pokrila. Tudi to je svoboda.

Vidic, gospod ki Jurji s pušo pos vidira, pa kakor vsak človek, vendar vsega ne vidi, zato pa kasneje Jurija v Ljubljani vstavlja.

Želod, sad nemškega drevesa, hrana svinjam, in lišp turnarskih klobukov. Korenika se mu zvé pri profesorju Schweinrich-u.

Županija tržaška jemlje za mesto župo i mesó, okolici pa kosti prepušča.

Taborske svetinje

konfiskujejo, ker imajo neke nedolžne irzeke vtisnjene. Meni se pa to neumno zdi, kajti:

Ne vdajmo se! klicali so Prusi 1866. leta;

Ne vdajmo se! klicali so italijanissimi lanskega leta, meseca julija;

Ne vdajmo se! kličejo še tudi letos;

Ne vdajmo se! klicali so ljubljanski turnarji na Jančem, če tudi so bili že do dobrega tepeni;

Ne vdajmo se! kličejo še celo Slovenci sami na svojih taborjih. —

Zedinimo se! vpili so vedno Italijani, dokler se jim ni želja vresničila;

Zedinimo se! vpijejo še sedaj nekteri Lahoni v Trstu;

Zedinimo se! vpijejo vedno avstrijski Nemci Prusom;

Zedinimo se! kličejo celo Slovenci na svojih taborjih. —

Živila republika! vpili so Francozje v osemnajstem stoletji;

Živila republika! lani so klicali i kličejo še tudi letos Spanjoli;

Živila zedinjena Italija! vpijejo vedno Lahi i Lahoni;

Živila Pangermanija! vpijejo vedno avstrijski Nemci;

Eljen Magyar orszag! se deró Magyari;

Živila Slovenija! kličejo Slovenci, i

Ne vdajmo se! Zedinimo se! Živila Slovenija! vpije celo

Juri s pušo.

Čujte Slovenci!

Milostljivi gospod so se nad tistim, ki je v poslednjem „Jurju“ le nekoliko trpljenja „kranjskega Jožka“ resnično popisal, tako razsrdili, da ga zdaj ne s kako palico, nego z malo soro podé i strahujejo. Vsaka sila do vremena!

DOPIS.

V **Kropi**, 7. avgusta. Tisti zmaj, kterege si vže tako preganjal, Jurče, skriva se sadaj pri nas, na „koncu sveta“ — kakor pravijo sosedni Gorenci. Pridi tedaj k nam, vjemi in pošlji ga v „rajh“. Ako to storiš, osvobodiš ne le nas, ampak ves svet slovenski te pošasti, kajti proženeš tega zmaja celo s konca sveta; i potem — potem dragi Jurče, zaslužiš, da izsekamo iz kamnja tvojo podobo kakor sv. Jurja, ter jo postavimo sredi trga i prepevamo v pesmih velikansko tvojo zmago. Da pa lahko v kratkem k nam dospeš, pridno hodimo železnico delat, če tudi nam branijo njegovi sinovi — nemškutarji — na vse kriplje, tekaje od Poncija do Pilata, toda zastonj. — Pa ni samo to, za kar te vabimo; imamo tudi neke druge čudne — živali (drugače jih ne vem imenovati, ker pravijo, da niso nič, če tudi jih vidimo i vemo, da živijo; ljudje jim pa zopet ne morem reči, ker nimajo nobene vere — niti nemškutarske niti slovenske). Te ti bomo pa dali, da jih, skozi Ljubljano gredé, izročiš Dežmanu i Zavašniku. Dežman naj razsodi, kaj da so, ker nič ne morejo biti; Zavašnik naj jih pa spreobrne i krsti — kakor boče: za Frice ali Korlne.

Hrastovec: Zakaj so Vam Vaše čolbe tako hudo otekle?
Lipica: Ker sem predolgo časa preoblagala Vašo zapeljivo „kulturo“ s premnogimi poljubi!

REBUS.

Kdor pravo rešitev Rebusa prvi pošlje, dobi skozi 6 mesecev „Jurija“ zastonj.